

Sygn. akt *IV Ka 457/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Kupcewicz

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 18 czerwca 2015 r.

sprawy **W. S.** s. C. i Z. ur. (...) w G.

obwinionego z art. 92 a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu

z dnia 8 kwietnia 2015 r. sygn. akt II W 895/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

sygn. akt IV Ka 457/15

UZASADNIENIE

W. S. został obwiniony o to, że w dniu 14 października 2014 roku o godz. 16:50 w miejscowości P. gm. W. na drodze nr (...) kierując samochodem marki P. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 28 km/h (88/60 km/h), tj. o czyn z art. 92a kw. .

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 roku, wydanym w sprawie sygn. akt II W 895/14, Sąd Rejonowy w Świeciu, uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu grzywnę w kwocie 300 złotych. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych.

Z wyrokiem nie zgodził się obwiniony, który zaskarżył go w całości. Obwiniony nie przedstawił wprost zarzutów, stawianych temu wyrokowi, z uzasadnienia dopiero wynika, że przywołuje bezwzględną przyczynę odwoławczą, opisaną w przepisie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.k., który wskazuje na jedną z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 5 § 1 pkt 4-10, k.p.w., a taką jest m.in. wskazana w przepisie art. 5 § 1 pkt 7 k.p.w. sytuacja, gdy obwiniony z mocy przepisów szczególnych nie podlega orzecznictwu na podstawie niniejszego kodeksu. Wg obwinionego jemu, jako radcy prawnemu, z mocy przepisu art. 12 ust 1 ustawy o radcach prawnych podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych przysługuje immunitet materialny w zakresie wykroczeń, tzn. że nie ponosi odpowiedzialności za wykroczenia, popełnione podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych. Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 7 k.p.w.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Stanowi ona powtórzenie wcześniej prezentowanej przez obwinionego tezy - całkowicie błędnej - iż radcy prawnemu podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych przysługuje immunitet w zakresie wykroczeń, który ma charakter materialny, a więc oznacza, że radca prawny nie ponosi odpowiedzialności za wykroczenia - tak jak sędzia i prokurator. Teza ta oparta jest na całkowicie błędnej, dowolnej, pozbawionej oparcia w obowiązujących przepisach prawa, interpretacji przepisu art. 12 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, zgodnie z którym radca prawny podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych korzysta z ochrony prawnej przysługującej sędziemu i prokuratorowi. Obwiniony nie przedstawia w istocie żadnego argumentu, przemawiającego za słusznością swej tezy, sprzecznej ze stanowiskiem sądu meriti, opartym na poglądach doktryny (Z. K., ustawa o radcach prawnych, Komentarz, wyd. B. 1999), akceptowanym również przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, iż jedyny rodzaj immunitetu radcy prawnego został uregulowany w przepisie art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych. Pojęcie ochrona prawna, którym posługuje się przepis art. 12 ust 1 tej ustawy, dotyczy zaś tylko szczególnej ochrony prawnej radcy prawnego, jako pokrzywdzonego, wg szczególnych przepisów, w tym przede

2

wszystkim karnych (art. 222 k.k. i nast.). Trudno nawet zrozumieć, jak można przyjmować, że „ochrona prawna” mogłaby oznaczać „ochronę” przed odpowiedzialnością za popełnienie czynów niedozwolonych. To, że w jednostkowej sprawie jeden Sąd Rejonowy wydał orzeczenie, które przywołuje obwiniony, oparte na tej samej, błędnej interpretacji przepisu art. 12 ust 1 ustawy o radcach prawnych, oczywiście nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie ma potrzeby dodatkowego uzasadnienia tego stanowiska.

Bezzasadnie obwiniony w uzasadnieniu apelacji wskazuje, że sąd meriti do kwestii rozumienia treści przepisu art. 12 ust 1 ustawy o radcach prawnych odniósł się tylko w części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której ocenia wiarygodność wyjaśnień obwinionego. Oceniając te wyjaśnienia sąd a quo odniósł się do tego zagadnienia, skoro było ono przedmiotem złożonych przez obwinionego wyjaśnień, jednak argumentację w tym zakresie powtórzył, dokonując prawnej oceny zachowania obwinionego (str. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dodać przy tym należy, że argumentacja ta jest całkowicie wystarczająca i przekonująca, zastosowanie ma przy tym zasada, iż „clara non sunt interpretanda”.

Jako niezrozumiałą wręcz należy uznać zarzut, iż sąd meriti pominął w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku kwestie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów i za wykroczenia. Obwiniony nie jest sędzią ani prokuratorem, przedmiotem postępowania nie była kwestia odpowiedzialności dyscyplinarnej, zaś wskazane przez skarżącego przepisy art. 81 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych i art. 54a ustawy o prokuraturze, nie mają żadnego zastosowania do radców prawnych. Powyższe kwestie powimiy być oczywiste dla osoby wykonującej zawód radcy prawnego.

Mając powyższe na względzie, przy braku okoliczności, które sąd odwoławczy powinien uwzględnić z urzędu, zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.ow., § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) i art. 21 pkt 2a w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.